

STRHUJÍCÍ MIX DANA BROWNA, STIEGA LARSSONA A ARTHURA C. DOYLEA

SPŘÍZNĚNÍ

GENEALOGICKÝ THRILLER

STEVE ROBINSON

SPŘÍZNĚNÍ

**Knihy Steva Robinsona
v nakladatelství Mystery Press**

JEFFERSON TAYTE

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna
Ztracená vládkyně
Spříznění

Připravujeme

Smrtící hry
Dopisy od mrtvého

SPŘÍZNĚNÍ

STEVE ROBINSON

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Copyright © Steve Robinson, 2016
Translation © Kateřina Niklová, 2018
Cover © Bürosüd, 2018
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978.80.7588.076.5 (PDF)

Mé ženě Karen

PROLOG

Pohoří Karwendel, Bavorsko, Německo

Listopad 1973

Ted' litoval, že to nevzal po cestě. Cesta by ho zavedla dolů do města nebo do vesnice, kde mohl vyhledat pomoc. Věděl však, že kdyby se pokusil utéct po silnici, už by bylo po něm. Na druhou stranu hory nabízely spoustu míst, kde se mohl ukrýt, jenže pod zataženým nebem a mezi zmrzlými, už teď částečně zasněženými balvany byla taková zima. Přetáhl si svetr přes ústa a pokusil se uklidnit. Jeho dech, stoupající v chladném ranním vzduchu viditelně vzhůru, ho mohl prozradit. Snažil se zahřát si ruce v kapsách a záhybech svetru, v bledých, modrajících konečcích prstů totiž ztrácel cit, a to se jen na několik minut zastavil, aby si odpočinul.

Musel jít dál.

Zdejší hory mu nebyly cizí. Strávil v nich velkou část mládí, s lanem, v sedáku a s vybavením, kterým si pomáhal při výstupech a sestupech. Pohlédl nahoru a doprava, na nevábně vyhlížející zasněžený štít, o němž věděl, že na něj není připravený. Jenže prozatím to byl jediný směr, kterým se mohl vydat. Nalevo měl prudký sráz, dlouhý třicet metrů i víc, a přímo před ním, ve směru, kterým mířil, pryč od svých pronásledovatelů, se tyčila vysoká, vyklenutá skalní stěna, kterou dokázali slézt jen ti nejlepší horolezci. Jeho jedinou možností bylo vydat se nahoru a obejít ji.

Vykoukl ze svého úkrytu a zadíval se přes rozlehlé zelené údolí pod sebou. Ohlédl se, mezi balvany však neviděl žádný pohyb, a na okamžik ho napadlo, jestli to ti lidé, kteří po něm šli, nevzdali. Bylo to pouze zbožné přání; věděl, že ho nikdy ne nechají jít. V sázce bylo příliš mnoho. Dýchl si do dlaní teplý vzduch v marné snaze vrátit jim život. Sáhl si pod svetr, potáhl za lem košile, kterou si roztrhl o rozeklaný kámen, a uškul z ní dost látky na to, aby si mohl obalit ruce, pak začal šplhat.

Prvních několik metrů šlo snadno, vlastně spíše lezl po čtyřech. Potom se však musel spolehnout na pukliny ve skále, kterých by se mohl chytit. Jeho postup se zpomalil a byl si jist, že ztrácí počáteční náskok, který na své nepřátele získal. Když se skála před ním stala opět méně strmou, zachytil koutkem oka pohyb. Strnul a srdce se mu prudce rozbušilo. O vteřinu později zaslechl povědomý zvuk a oddychl si. Byl to jen kamzík, který stál pod téměř nemožným úhlem na skalní stěně napravo od něj. Usmál se pro sebe, jenže pak se ozvalo něco dalšího, a on málem ztratil rovnováhu. Byl to výstřel, v tichu hor natolik hlasitý, že by za příhodnějších podmínek uvolnil lavinu.

Neodvážil se ohlédnout. Ze skutečnosti, že výstřel vůbec slyšel, vyplývalo, že ho kulka minula, také to však znamenalo, že lovci zahlédli svoji kořist. Přidal a svoji rychlost krotil pouze opatrností. Neposkytne střelci šanci znovu vypálit na nehybný cíl. Šplhal výš a výš. Už tam skoro byl. Ozval se další výstřel a tentokrát viděl, jak se kulka odrazila od skály nad ním.

Lezl dál s vědomím, že zatímco se nachází na otevřeném prostoru, o jeho životě či smrti rozhodují pouze náhoda a dovednost střelce pod ním. Třetí výstřel ho zasáhl do boty. Zkroutil mu kotník, takže uklouzl, necítil však žádnou bolest. Při pohledu dolů zjistil, že kulka se musela odrazit od jeho podpatku. V kůži po ní zůstala trhlina, ale to bylo vše.

Pokračoval dál vzhůru, přitahoval se rukama a uvědomoval si, že si pořezal prsty a krvácí. Než mohl padnout další výstřel,

podařilo se mu vylézt na vrchol, ke kterému směřoval, překulit se přes něj a zmizet z dohledu. Na několik vteřin zůstal ležet a lapal po dechu, pak se znovu rozhlédl po okolí. Vpravo se rozkládaly všudypřítomné horské štíty, před sebou ale měl mírný svah, který navedl jeho oči ke kouři. Vycházel z místa kus pod ním, možná půl kilometru pod římsou, kterou právě přelezl. Nedokázal určit jeho zdroj, řekl si však, že tam, kde je kouř, budou s největší pravděpodobností i lidé – možná někdo, kdo by mu mohl pomoci. Vyrazil dolů ze svahu a vrátila se mu naděje, jenže pak zaslechl něco, co ho uvrhlo zpět do zoufalství. Byli to psi, alespoň dva, a halasně se dožadovali jeho krve.

Předpokládal, že je jeho pronásledovatelé přivedli z odlehlého horského střediska, kus zpátky směrem k silnici, odkud utekl. Hádal, že zvířatům prostředí hor vyhovuje a že jim nepotrvá dlouho, než ho najdou. Jedinou otázkou nyní zůstávalo, jestli se zvládne dostat ke zdroji toho kouře dřív, než se oni dostanou k němu. Rozběhl se. Volný štěrk mu zrádně ujížděl pod nohama, brzy tak ztratil nad svým úprkem kontrolu a sotva se držel na nohou, jak ho strhla setrvačnost. Když se svah vyrovnal, zpomalil, přiblížil se k okraji římsy a zadíval se dolů do údolí, oči přitom upíral na kouř. Teď už viděl komín. Musela to být horská chata a někdo v ní zjevně byl. Jak se k ní ale měl dostat?

Psi stále vyli. Znělo to, jako by byli blíž, a jejich vzrušené nářání ho hnalo vpřed. Postupoval podél římsy a hledal cestu dolů. Chatu měl nyní na očích, byla sotva několik stovek metrů daleko. Věděl, že na rovince by k ní doběhl během okamžiku, jenže na rovince nebyl. Ani zdaleka. Přímá cesta k chatě vedla přes dva strmé sestupy. Asi deset metrů pod sebou měl další širokou římsu. Svah se tam zmírňoval a on bude muset doufat, že odtamtud najde cestu dolů. Spustil se přes okraj skály a začal šplhat.

Psí štěkání se nyní ozývalo děsivě blízko – vlastně tak blízko, že se zastavil a zadíval se zpátky nahoru na svah, ze kterého

zrovna seběhl. Pak uviděl prvního z nich. Uvědomil si, že museli najít jinou cestu, delší, zato méně strmou okliku, rychlost však měli na své straně, takže ztracený čas brzy nadehnali. Pes se na okamžik zastavil, a pak, jako by ho teprve nyní spatřil, za ním vyrazil dolů ze srázu, a to zrovna ve chvíli, kdy se na dohled objevilo druhé zvíře.

Neztrácel čas, lezl dál a říkal si, že úhel jeho sestupu psy do-
zajista zpomalí. Opět budou muset najít jinou cestu, věděl však, že je to nezastaví. Byli tak rychlí, že se během několika vteřin ocitli nad ním, chňapali po něm a vrčeli, cenili zuby a z tlam jim tekly sliny. Napadlo ho, že nejspíš vyrazí za ním, takový byl jejich hlad, jak se ale sunul níž a vzdaloval se od nich, zaváhali. Po chvíli zmizeli.

Zbytek sestupu na římsu pod ním proběhl v jedné šmouze. Slezl na ni a rozběhl se k jejímu okraji. Chata nyní byla tak blízko, že cítil kouř z hořícího dřeva stoupající z komína, stále však zůstávala svůdně mimo dosah. Odsud se cesta dolů zdála ještě prudší a on začal pochybovat, jestli to zvládne. Ruce měl rozdrásané a onuce, kterými si je ovázel, nasáklé krví.

Běžel podél okraje římsy a hledal snadnější cestu dolů. Objevil další sráz. Pokrývala ho suť ze skalní stěny. Rozběhl se, jak se k němu ale blížil, opět uslyšel psy. Byli nyní před ním a skákali přes balvany mezi ním a svahem, ke kterému mířil. Jeho první instinktem bylo otočit se a běžet zpátky, věděl však, že tím směrem cesta dolů nevede, a asi by se mohl pokusit vylézt zpátky nahoru, tam však na něj určitě čekali psovodi. Proto přidal a doufal, že se k suti dostane první.

Nedostal.

Zastavil se jen několik kroků od ní, když se na něj vrhl první ze psů, svalnatý, vrčící a s vyceněnými zuby. Pes skočil a on padl k zemi. Pokusil se chytit zvíře za krk, bylo ale příliš silné. Vzápětí ucítil, jak se mu zakusuje do paže. Vtom ale druhou rukou našmátral kámen a vši silou udeřil zvíře do hlavy. Pes za-

kňučel a ucukl. Neměl čas přemýšlet o své zraněné paži, nýbrž ihned vyskočil na nohy. To už se k němu však hnal s vytím druhý pes. Zůstala mu pouze jediná možnost a on se jí chopil. Zatímco se pes blížil, rozběhl se ke srázu pokrytému sutí, a aby si zachránil život, vrhl se po břiše dolů. Volné kamení pod ním klouzalo a ujíždělo, až se pohybovali spolu jako voda v rychle tekoucí bystřině, a čím níž byl, tím víc a víc zrychloval. Oba psi se pustili za ním. Viděl, jak napřed jeden, pak druhý začali klouzat dolů po srázu, teď už však neměli svůj osud pod kontrolou o nic víc než on sám.

Řítily se tak několik vteřin, valili se v chaotickém chumlu končetin a cvakajících zubů, dokud před sebou nezahlédl okraj, kterým sráz prudce končil. Možná se pod ním nacházel další svah, ale možná taky prudký sráz. Obával se, že to druhé, proto začal hrabat rukama ve snaze zachytit se, zpomalit. Postrčil se nahoru, aby ještě víc zbrzdil klouzání. Zabralo to. Jak zpomalil, jeden ze psů ho minul. Nezdálo se však, že by zpomalil dostatečně. Okraj už byl blízko a on nyní slyšel, jak se suť valí jako vodopád a třaská o skály pod ním.

Rozhlédl se, neboť věděl, že nedokáže zastavit včas. Na samotném okraji srázu spatřil velký balvan, a s jistotou, že je to jeho jediná naděje, začal se k němu valit, třebaže tak znovu nabral na rychlosti. Vrazil do něj a ucítil ostrou bolest v hrudníku. Pochopil, že si musel zlomit několik žeber. Vykřikl, chytil se balvanu a sledoval, jak psi kloužou dál směrem ke srázu, vyjí a cvakají čelistmi. S kňučením přepadli napřed jeden a pak i druhý přes okraj a o několik okamžiků později se ozvala tupá zuchnutí, která ohlásila jejich konec.

Sotva dokázal popadnout dech. Hádal, že mu jedno ze zlomených žeber propíchno plíci. Pomalu vstal a držel se za hrud'. Bolestí se mu točila hlava, věděl však, že musí jít dál. Psovodi nebudou daleko. Chata už byla blízko, cesta k ní snazší – pokud to vezme po etapách, možná to nebude o nic horší než chůze

z prudkého kopce. Sice mu to tak potrvá déle, na víc se však kvůli svým zraněním necítil. Věděl, že jestli ho pronásledovatelé dostihnou, teď už jim neunikne ani během, ani lezením.

Opatrně volil cestu a brzy byl na místě. Kolem chaty vedla úzká šterková cesta a na ní stálo terénní vozidlo, které představovalo jeho spásu. Na dveře chaty se prakticky zhroutil. Snadno se otevřely. Zvedl se na čtyři a vzhlédl k muži, který přihazoval další poleno do ohně.

„Bitte, helfen Sie mir!“ poprosil úpěnlivě o pomoc.

Muž se k němu otočil, zkroutil rty v křivém úsměvu a on v něm poznal člověka, před nímž celou dobu utíkal. Zoufalství z něj vysálo poslední zbytky sil. Klesl na podlahu s vědomím, že všechno je ztraceno.

KAPITOLA PRVNÍ

Současnost

Jefferson Tayte kráčet naleštěnou chodbou Německého kardio-centra v Mnichově. Světle hnědý oblek měl po letu stále pomuchlaný, vrhal nervózní pohledy po Jean a jen doufal, že nejdou příliš pozdě.

Odpoledne přiletěli z letiště Heathrow na schůzku se sedmadesátiletým mužem jménem Johann Langner a velmi je šokovalo, když uslyšeli, že předchozího dne prodělal srdeční infarkt, a to i proto, že Tayte upínal velkou naději k tomu, co by mu Langner mohl říct.

Vzrušení ze schůzky a Jean Summerová, která seděla u okna a po celou dobu ho držela za ruku, pomohly Taytovi přečkat relativně krátký let a překonat strach z létání. Nyní měl žaludek stažený ze zcela jiných důvodů.

„Víte jistě, že nás chce pan Langner stále vidět?“ zeptal se Tayte muže v šedém obleku, kterého následovali.

Tayte neznal jeho jméno, hádal ale, že se jedná o šoféra. Byl stejně vysoký jako Tayte, ale štíhlý jako Jean. Čekal na ně, když vystoupili z letadla, odnesl jim zavazadla k mercedesu, který na ně čekal před příletovým terminálem, ale místo aby je vzal do hotelu, jak Tayte předpokládal, odvezl je rovnou do nemocnice. Taytův vak s oblekem měl přehozený přes paži a Jeanin batoh přes rameno.

„Instrukce Herr Langnera byly velmi jasné,“ odvětil muž pouze se slabým německým přízvukem. „Už se dostatečně

zotavil a chce vás vidět co nejdříve.“ Zpomalil, otočil se k Taytovi a dodal: „Dokud stále může.“

Tayte kývl. Chápal, že s ohledem na věk Johanna Langnera a jeho špatný zdravotní stav, to už zítra nemusí být možné.

Jean musela skoro utíkat, aby Taytovým dlouhým krokům stačila, a z džínové bundy, kterou měla oblečenou přes žluté letní šaty, jí přitom málem vypadl tablet, který si nedávno koupila. Jako profesorka historie byla dobře obeznámena s rešeršemi a od chvíle, co se opět setkala s Taytem v Londýně poté, co dokončil svůj předchozí úkol, strávila během následujících dvou týdnů každíčkou volnou chvíli na internetu, neboť se rozhodla zjistit co nejvíc o muži, k němuž Tayte upínal takové naděje.

„V *Der Spiegel* jsem četla, že galerie pana Langnera právě zprostředkovala prodej Matissova obrazu za rekordní částku,“ řekla muži, kterého následovali.

„Ano, máte pravdu,“ potvrdil muž. „A pro Herr Langnera to nebyla žádná maličkost. Začínal prakticky z ničeho a několik let trvalo, než si tímto způsobem dokázal vydělat na živobytí, pak si ale získal reputaci a jeho obchody se rozjely. Dokonce se mu podařilo vrátit několik obrazů, které byly ukradeny za války, jejich právoplatným majitelům.“

„Co ho pohání?“ zeptal se Tayte. „A kde to můžu sehnat?“

Muž se krátce zasmál. „O obchody se už několik let stará jeho syn Rudolf, tentokrát ale dohlížel Herr Langner na prodej osobně.“

„Možná na něj bylo toho vzrušení příliš.“

„To je docela možné. Šlo o spoustu peněz.“

Zastavili se u dveří vpravo. Muž na ně krátce zaklepal, otevřel je a postavil jejich zavazadla na zem. Pokoj uvnitř byl světlý, převážně bílý s trochou modré na několika kusech nábytku a na žaluziích na okně, které nabízelo výhled na společnou odpočinkovou zahradu v plném letním květu.

Johann Langner seděl na posteli, připojený k EKG monitoru vedle sebe, a hleděl na hosty přes pravé sklo brýlí; to levé měl

zakryté. Poté, co Tayte a Jean přistoupili blíž, zvedl třesoucí se ruku zkroucenou artritidou a odhrnul si z čela řídké bílé vlasy. Muž, který je přivedl, se ujal představování.

„Herr Langner, to je pan Tayte, americký genealog, a jeho společnice, profesorka Summerová.“

Langner se usmál, čímž zvýraznil znetvoření ve svém obličejí, v okolí lícních kostí a čelisti, a odhalil křivé zuby zhnědlé věkem a tabákem. „O oko jsem přišel za války,“ řekl Langner, kterému zjevně neuniklo, že Tayte civí na zakryté sklo jeho brýlí. Na rozdíl od muže, který je právě představil, byl jeho německý přízvuk velmi silný.

Tayte oplatil Langnerovi jeho úsměv. „Omlouvám se,“ řekl. „Nechtěl jsem zírat.“

„To je v pořádku,“ ujistil ho Langner. „Většina lidí zírá, když mě vidí poprvé, a věřte mi, zíral byste ještě víc, kdybych si sundal brýle.“

Ta představa Langnera očividně pobavila. Tiše se pro sebe zasmál, pak se otočil k muži u dveří a řekl: „Můžeš jít, Christophe.“

Christoph se usmál. „Kde je Ingrid? Možná bych s vámi měl počkat, dokud se nevrátí.“

„Ingrid je moje osobní ošetřovatelka,“ vysvětlil Langner Taytovi a Jean. „Byl to můj třetí infarkt a Ingrid mi pokaždé doslova zachránila život. Měla by se brzy vrátit.“ Langner se natáhl pro něco u postele. Chvilí šmátral, pak jim ukázal kabel s tlačítkem. „Nejsem natolik starý ani slabý, abych nezvládl zmáčknout čudlík, kdybych potřeboval pomoc,“ ujistil Christopha. „Navíc vím jistě, že jsem v dobrých rukách.“ Znovu se usmál na hosty.

„No dobrá,“ ustoupil Christoph, „trvám ale na tom, že počkám venku.“

„Ano, ano. Když musíš,“ odvětil Langner. Jakmile se Christoph ocitl z doslechu, dodal: „Myslí to dobře, ale chová se ke mně jako k dítěti.“

Tayte se pousmál, a když si uvědomil, že pořád svírá aktovku, postavil ji na zem u postele a přitáhl blíž dvě židle, aby si s Jean mohli sednout. Přitom ho napadlo, proč výrobci nedělají ty židle širší. Možná by pak nemusel tak silně tlačit na područky, aby se z ní zase zvedl.

„A teď, pane Tayte,“ pravil Langner, jakmile se usadili, „cítím, že vám dlužím omluvu za to, že jsem vás nepřijal dřív.“

„To je naprosto pochopitelné,“ ujistil ho Tayte. „Jsem prostě rád, že to tentokrát vyšlo.“

Tayte se poprvé pokusil sejit s Johannem Langnerem před rokem, krátce poté, co se vrátil z Londýna zpátky do Washingtonu, jenže mu bylo pokaždé řečeno, že Langnerův zdravotní stav je příliš špatný na to, aby kohokoli přijal. Tedy až donedávna.

„Tak dobrá,“ řekl Langner. „V dopise jste se zmínil, že věříte, že bych vám mohl pomoci najít vaše rodiče.“

Tayte se zhluboka nadechl, zatajil dech a přemýšlel o důsledcích toho prostého prohlášení. Aspoň prozatím měl pocit, že veškerý výzkum jeho vlastní rodinné historie, kterému se celé roky marně věnoval, vedl jen k tomuto muži a k tomu, co by mu mohl, ale taky nemusel říct. Poté, co konečně obdržel telefonát, na který čekal po celou dobu plnění svého předchozího úkolu, a to potvrzení, že Langner ho přece jen přijme, ovládla ho ještě úzkostnější touha setkat se s ním. Sáhl si do saka a vytáhl fotografii, kterou mu matka nechala, když ho před čtyřiceti lety, ve věku sotva několika měsíců, opustila v Mexiku.

„Jak určitě víte,“ pravil Tayte, „žívím se zkoumáním rodinné historie. Od chvíle, co jsem zjistil, že jsem adoptovaný, jsem se snažil pátrat v té své, zatím ale marně.“

„Opravdu?“ řekl Langner. „Genealog, který neví nic o své rodině. To musí být bolestivě ironické.“

„To tedy máte pravdu,“ potvrdil Tayte. „Pohání mě to ale vpřed. Jistým způsobem cítím, že mě to nutí zlepšovat se v tom, co dělám, v naději, že jednoho dne budu dost dobrý na to,

abych našel odpovědi, které hledám. To, že mě adoptovali, jsem se dozvěděl krátce poté, co moji adoptivní rodiče zemřeli při pádu letadla, když jsem byl ještě v pubertě. Nechali mi tohle.“ Tayte podal fotku Langnerovi. „Věřím, že ta žena na obrázku je moje matka. Snažím se ji najít, nebo aspoň zjistit, kdo je. Fotka pochází z roku 1963.“

Langner se na obrázek zadíval. „Zdá se, že jste si tím rokem dost jistý. Jak to?“

„K tomu se dostanu za minutu, pokud dovolíte,“ pravil Tayte. „Poznáváte ji?“

Langner se zamyslel a dal si s odpovědí načas. Potom zavrtěl hlavou. „Ne, je mi to líto.“

Tayte na to byl připraven. Nečekal, že by to bylo tak snadné. „Poznáváte ale budovu, před kterou stojí.“ Nebyla to otázka.

Langner si přiblížil fotku ke zdravému oku a zkoumal ji.

Do hovoru se zapojila Jean. „Koupil jste ji od vlády v roce 1958 poté, co byla určena k demolici jako součást revitalizačního projektu.“

Langner přitakal a odložil fotku na postel. „Ano, je to jedna z mých budov. Stojí na kraji města, kousek odsud. Kamenní lvi tam byli původně umístěni jako reprezentace síly a odvahy. Je těžké je přehlédnout.“ Usmál se na Jean. „Určitě už jste provedli vlastní pátrání. Vidím, že toho o mně víte mnohem víc než já o vás.“

Ta poznámka přiměla Jean zavrtět se na židli. Zastrčila si po ramena dlouhé hnědé vlasy za ucho a zahanbeně se na něj usmála. „Byl to vítaný oddych od historických postav, kterými se zabývám obvykle.“

Langner se zasmál. „Živí mají přednost před mrtvými, co? Nepotrvá dlouho a sám se stanu jednou z vašich historických postav.“ Obrátil se k Taytovi. „Takže vaši matku vyfotili před jednou z mých budov a vy jste urazil tak dlouhou cestu v naději, že vám pomůžu ji identifikovat?“

„Možná ne přímo,“ řekl Tayte.

Sem ho zavedly měsíce pátrání, do kterého se pustil poté, co otevřel bezpečnostní schránku, kterou mu odkázal jeho starý přítel a učitel, Marcus Brown, a on teď jen doufal, že se nemýlí – zoufale si přál mít pravdu. Sáhł do aktovky a vytáhł složku, kterou si položil na kolena. Otevřel ji a vzal z ní kopii novinového výstřižku, který mu nechal Marcus spolu s krátkým vysvětlením, že mu o něm neřekl, protože nechtěl v Taytovi vzbudit naděje, dokud nebude vědět víc. Víc toho však nebylo, a Tayte hádal, že Marcus musel učinit svůj objev krátce před smrtí, jinak by zjistil další informace. Ale i když jich bylo málo, Tayte věřil, že to postačí.

„Určitě si vzpomínáte na den, kdy tohle vyfotili pro místní noviny, pro *Abendzeitung*,“ řekl a podal výstřižek Langnerovi.

Langner si ho vzal. Byly na něm dvě fotky stejné neoklasicistní budovy. Jeden snímek byl očividně novější a pocházel z roku 1963, když článek vyšel. Druhá byla z nezapomenutelné doby světových dějin. Oba obrázky ukazovaly širokou třípatrovou budovu s centrálním sloupovím, které aspoň na Tayta působilo dost tíživě, obrovité betonové sloupy se vypínaly skoro do celkové výšky stavby. Uprostřed se nacházely dvě kamenné sochy lvů, přesně ty samé, jaké byly vidět i na fotce Taytovy matky.

Z nápisu nad hlavním vchodem byly na fotce vidět pouze části: „nd E“. S takto omezenými nápovědami si Tayte dříve myslel, že se jedná o budovu nějakého hotelu a strávil mnoho hodin vymýšlením nejrůznějších názvů, jako třeba Grand Excelsior. Ještě víc času pak strávil řešením hotelů, jejichž názvy odpovídaly, nenašel však žádný, který by se hodil. A žádný div, nyní totiž věděl, že hledal na špatných místech. Slova nad hlavním vchodem nebyla ani v angličtině, nápis byl německy: „*Blut und Ehre*“ – „Krev a čest“.

Tayte slyšel Langnera něco říct, promluvil však tak tiše, že mu nerozuměl. „Promiňte, co jste říkal?“

„*Hitlerjugend*,“ zopakoval Langner s pohledem upřeným na kopii článku, jako by v něm starší obrázek, ten se sloupy zdobenými dlouhými vlajkami nacistické strany, probouzel zasuté vzpomínky. „*Blut und Ehre* bylo heslo Hitlerovy mládeže. Ta budova byla určena pro slibné mladé hochy z celého Německa.“ Zavrtěl hlavou. „Chtěl jsem s tím místem udělat něco dobrého, přestože spousta Mnichovanů by ho tehdy nejraději zničila. Já věřil, že je důležité budovu zachovat.“ Odmlčel se. „Jak zní ta britská fráze? Ach, ano... *Lest we forget*. Abychom nezapomněli.“

„Takže jste z té budovy udělal muzeum?“ zeptala se Jean.

„Dalo by se to tak říct. Já tomu ale radši říkám vzdělávací centrum. Nyní ji ovšem zastínilo *NS-Dokumentationszentrum*, mnichovské Dokumentační centrum historie nacismu, které postavili na místě, kde dříve bývala centrála NSDAP – Národně socialistické německé dělnické strany, kterou nepochybně znáte jako nacistickou stranu.“

Langner se znovu zadíval na kopii novinového výstřížku. „1963,“ řekl a usmál se pro sebe. „Pamatuji si, jako by to bylo včera, když mnichovský starosta přestříhl stuhu.“ Vzhlédl k Taytovi. „Jak by vám mohla bývalá akademie *Hitlerjugend* pomoci při hledání vaší matky?“

Byla to dobrá otázka a Tayte si ji položil už mnohokrát od chvíle, co se ujal tohoto nejosobnějšího z úkolů. Jakmile šlo o jeho vlastní rodinnou historii, Tayte věděl, že se chytá stébel, a musel přiznat, že teď to není jiné, jenže tentokrát věděl s jistotou, že jeho matka u bývalého sídla *Hitlerjugend* opravdu byla. Ještě nikdy nenarazil na podobně konkrétní spojení se svojí rodinou a Marcus tu fotku očividně považoval za důležitou, což Tayta hnalo dál. Dospěl k závěru, že teď už mu zbývá jenom zjistit, co tu jeho matka dělala, a pak sledovat další vodítka. Natáhl ruku k Langnerovi a ukázal na další obrázek na výstřížku. Byl na ní dav s protestními transparenty. Vybral jeden konkrétní.

„Abych se vrátil k vaší předchozí otázce, jak vím, že fotka mojí matky pochází z roku 1963. Odpovědí je, že tam byla v den oficiálního otevření vašeho vzdělávacího centra. Zúčastnila se ceremonie.“

Tayte se odmlčel a opět ho napadlo, jestli třeba fotku neudělal jeho otec. „Vidíte tu čepici s kšiletem a se zubatým vzorem z šedesátých let, kterou má ta žena na hlavě?“

Langner se zadíval pozorněji a přitakal. Tayte obrátil jeho pozornost zpět k fotce své matky.

„Na fotce v novinách není její obličej dobře vidět, je ale zjevné, že se jedná o stejnou čepici, již drží moje matka na fotce, kterou mi nechala. Styl i vzor jsou identické.“

„Takže vaše matka byla *Demonstrant*? Protestovala proti tomu, že jsem zachránil budovu *Hitlerjugend* před demolicí?“

„Možná,“ připustil Tayte. „Anebo tam byla z nějakého jiného důvodu a k davu se připletla náhodou. Mě zajímá to, proč tam vůbec byla – jestli kvůli budově, nebo kvůli někomu, kdo s ní byl nějak spojený.“

„A to vás přivedlo ke mně,“ řekl Langner.

Tayte kývl. „Napadlo mě, že když se mi podaří zjistit, o co nebo o koho se matka zajímala a proč, mohl bych najít někoho, kdo by ji dokázal identifikovat.“

„Ale já už vám řekl, že tu ženu na fotce neznám. Neumím si představit, jak bych vám ještě mohl pomoci.“

„Volker Strobel,“ řekla Jean, poposedla vpřed a upřela pohled na Langnera.

Langnerovi zacukalo obočí, když to jméno uslyšel, a usmál se. „Ach,“ řekl. „Už začínám chápat, kam míříte.“

Tayte to rozvedl. „Podle článku v těch novinách byl Volker Strobel hlavní příčinou protestů při slavnostním otevření – v den, kdy tam moje matka byla. Jak si jistě umíte představit, když jsem se rozhodl zjistit, proč tam byla, ocitl se Strobel na předním místě mého seznamu důvodů.“